

Tarján István

VESZÉLYES
VIZEKEN

Tengerészekhez méltó helytállással

Rossz időben hajóztak tengereseink a Márvány-tengeren és a Boszporusz-szoroson át a Fekete tengerre. Ez is viharos volt, mint télen mindig.

Odessza kikötője elé január 6-án reggel nyolckor érkeztek. Olyan kód ült a vízben, hogy csak radar segítségével tudták megközelíteni a kikötőt, amelytől indiai, görög, libanoni, nyugatnémet és szovjet hajók társaságában egy mérföldnyire vetettek horgonyt. Közvetlenül a part mellett ugyanis rengeteg hajó állt már.

A kikötő környékén, a szárazföldön és a tengeren, hováihár dühöngött. A hőmérséklet mínusz 12 fokra süllyedt. A matriókák alig győzték lesepreni a havat a rakárak tetejéről, ahol a Vörös-tengeren a pokoli hőség miatt éjszakázi szoktak. Bizonyos türelmetlenség volt már észlelhető az emberekben, akik kevés híján egy éve indultak el hazulról. Sem karácsonykor, sem újkor nem lehettek szeretteik között, s most is tíz napig kellett várniuk a kikötésre. A szabályoknak megfelelően addig nem hagyhatják el a hajót. Közben elfogyott az ivóvizük, ezért a kapitány révkalauzt kért, aki a víz feltelezésére a part mellé, majd vissza, a horgonyzó helyre vezette a Szekesfehérvárt.

Süveges László a kikötőhatóságtól engedélyt kapott, hogy telefonon felhívja a Baján lakó feleségét. Elképzelhető Magdi asszony öröme, amikor egy év után meghallotta férje hangját. (Hadd tegyem hozzá: nyomban ezután több mint száz kilométer távolságra telefonon tájékoztattott engem is jó barátomról.)

Végre elérkezett a kikötés ideje. Amíg a rakodómunkások — három napon át — kirakták a libanoni gyümölcsöt, matriókák a tengerészek nemzetközi klubjába jártak szórakozni, a kapitány pedig egyszer elment az odesszaiak büszkeségéért emlegetett Operába is. Zsúfolt nézőtér előtt a Toscát játszották.

Kellemesen teltek már a napok, amihez hozzájárult az is, hogy Zsukov, az egyik tengerészeti hivatal felügyelője, igen szívélyesen bánt honfitársaikkal. Mint a Szovjetunió számára épített hajók átvevője, korábban évekig élt Budapesten, magyarul is tűrhetően beszélt. Büszkeséggel emlegette, hogy legkedveltebb labdarúgó-csapata, a Fradi, milyen jól szerepelt az előző évben. Minden megnyilvánulása elárulta, hogy nagyon szeret bennünket, magyarokat. Ez most különösen jól esett tengerészeinknek, mert már nagyon hiányzott — a haza.

Január 19-én indulhattak el a romániai kikötőbe, Konstanzba, ahol másnap vetettek horgonyt. Csak az Afrikát megkerülő úton, az etiopiai Massawa-tól eddig, összesen 25 ezer 390 kilométer tettek meg. A kikötőben már várták őket a váltásukra Budapestre küldött tengerészek, — s hőseink január 22-én gyorsvonaton érkeztek hazánk fővárosába.

E sorok frója február 28-tól csaknem egy héten át tartózkodott a kapitány társaságában, aki sokkal részletesebben mesélt viszontagságos útjáról, mint ahogy arról helyszűke miatt írhattam.

— Mi volt a legfőbb tapasztalatod? — kérdeztem tőle.

— Azelőtt nem hittem volna, hogy ennyit kibír az ember. Most már tudom, még nagyobb nehézségekkel is képes megbirkózni.

Akkoriban Komlós János, a fővárosi Mikroszkóp Színház igazgatója felkérte, hogy a „Mai vendégünk” műsorban tömören mesélje el élményeit. Süveges László udvariasan elhárította az ajánlatot. — Én a víz tömegéhez vagyok szokva, a száztöven főnyi nézősereg előtt bizonyára lümpalázás lennék — mondta.

És 1968. március 14-én a Népszabadságban a többi közt ezt olvashattuk: „A MAHART Szekesfehérvár nevű tengerjáró hajója múlt évben bekövetkezett közel-keleti események miatt a Vörös-tengeren rekedt. A hajó személyzete a rendkívüli körülmények között is ura maradt a helyzetnek; tengerészekhez méltó helytállással tették tanúságot... A bátor és példamutató magatartás elismerésül az Elnöki Tanács Süveges Lászlónak, a hajó parancsnokának a Munka Érdemrend ezüst fokozata, Bíró Lászlónak, a hajó gépjármű vezetőjének az érdemrend bronz fokozata kitüntetés adományozta...”

A kapitányt néhány héttel később újabb kitüntetés érte. Kinevezték az egyik óceánjáró hajónk parancsnokává. Azóta több tengeri utat megtett, tengeren van jelenleg is. Néhány napja Rotterdamból kaptam tőle levelet.

Ha ismét találkozom Veled, tudom, megmossa a fejem, amiért a riportorozatomban néhol nemmindennapnak minősítettem a helytállását.

Mert szerény, mint minden olyan ember, aki átlagon felüli cselekedetekre képes.

(Vége.)

Szeged képekben

A Corvina reprezentatív képeskönyvéről

Sok minden szépen összejött ehhez a Szeged képeskönyvhöz: a Corvina kiadó galléros vállalkozása, a Szeged városi tanács mecénás támogatása, a híres gyoma Kner Nyomda választékos munkája, a szerkesztő kitűnő ízlése és a szerzők példás ügyszeretete, invenciós leleménye, alkotókedve. És ez mind együtt: egy reprezentatív, évek óta legszébb és legméltóbb könyv Szegedről, a maga műfajában pedig egyedülálló ajánlók a városnak.

Túl summás így az elismerés, az ügy igazán többet érdemel ennél. Hadd szedjem az album lapozgatása, tanulmányozása közben támadt gondolatokat és érzéseket néhány címszó köré.

Tények

A szöveg és a képek — jelen esetben ezt nevezem tényeknek. Mit emelnek ki, mit találnak ebben a városban a szerzők, miként nyúlunk vissza a történelembe és előre a tervezés világába? Azt adják-e, ami leginkább jellemző, s úgy kapjuk-e, ahogyan az a mi Szeged-képünkbe simul? Róppant nagy vállalkozás ez — százhuszezer patrióta érdelem- és érzésvilágát eltalálni; megfogni egy város életében és történetében éppen azt, ami a legjellemzőbb rá, s úgy, hogy még se tetszen köznyelven, unalmas klisék ismétlésének! Vagyis: a tényekkel gazdálkodni — ez volt a legnagyobb tét. És lapozgathatjuk a képeket, böngészhetjük a szöveget, nem találunk adósságokat, figyelmetlenséget vagy hézagot, inkább valamiféle teljesség-érzéssel töltönek el bennünket. Jó arányok, intelligens figyelem eredménye ez.

Mert nem leltározzák ugyan fel a várost, nem kényszerítik bele merev arányokba, mégis minden jellemzőt föl-villantanak. Kitűnő érzékkel nyúlunk a múlt kevéske maradékához, s ragyogóan beszélgetik a jelent. Történelmi atmoszférát és vérbeli mai hangulatot tudnak teremteni képekben és szövegben. Erkélyek, tűzfalak, ablakdíszek, tetők, könyvtárak, népművészeti tárgyak, arcok és utcaszövegek... kifogyhatatlan sok lelemény.

Erre mondhatja így együtt a szegedi is: Igen, ez az én városom... ez az, amit számunkba kell venni, meg kell látni benne, mégpedig élőben, ahogyan ebben a könyvben is él minden.

Hangulatok

A szövegíró — Lőkös Zoltán — született szegedi, megengedheti magának, hogy emlékekkel, hangulatokkal éljen, hogy a városzeretet

— a városi tanács mecénás támogatása, a híres gyoma Kner Nyomda választékos munkája, a szerkesztő kitűnő ízlése és a szerzők példás ügyszeretete, invenciós leleménye, alkotókedve. És ez mind együtt: egy reprezentatív, évek óta legszébb és legméltóbb könyv Szegedről, a maga műfajában pedig egyedülálló ajánlók a városnak.

Túl summás így az elismerés, az ügy igazán többet érdemel ennél. Hadd szedjem az album lapozgatása, tanulmányozása közben támadt gondolatokat és érzéseket néhány címszó köré.

Akkoriban Komlós János, a fővárosi Mikroszkóp Színház igazgatója felkérte, hogy a „Mai vendégünk” műsorban tömören mesélje el élményeit. Süveges László udvariasan elhárította az ajánlatot. — Én a víz tömegéhez vagyok szokva, a száztöven főnyi nézősereg előtt bizonyára lümpalázás lennék — mondta.

És 1968. március 14-én a Népszabadságban a többi közt ezt olvashattuk: „A MAHART Szekesfehérvár nevű tengerjáró hajója múlt évben bekövetkezett közel-keleti események miatt a Vörös-tengeren rekedt. A hajó személyzete a rendkívüli körülmények között is ura maradt a helyzetnek; tengerészekhez méltó helytállással tették tanúságot... A bátor és példamutató magatartás elismerésül az Elnöki Tanács Süveges Lászlónak, a hajó parancsnokának a Munka Érdemrend ezüst fokozata, Bíró Lászlónak, a hajó gépjármű vezetőjének az érdemrend bronz fokozata kitüntetés adományozta...”

A kapitányt néhány héttel később újabb kitüntetés érte. Kinevezték az egyik óceánjáró hajónk parancsnokává. Azóta több tengeri utat megtett, tengeren van jelenleg is. Néhány napja Rotterdamból kaptam tőle levelet.

Ha ismét találkozom Veled, tudom, megmossa a fejem, amiért a riportorozatomban néhol nemmindennapnak minősítettem a helytállását.

Mert szerény, mint minden olyan ember, aki átlagon felüli cselekedetekre képes.

(Vége.)

— Azelőtt nem hittem volna, hogy ennyit kibír az ember. Most már tudom, még nagyobb nehézségekkel is képes megbirkózni.

Akkoriban Komlós János, a fővárosi Mikroszkóp Színház igazgatója felkérte, hogy a „Mai vendégünk” műsorban tömören mesélje el élményeit. Süveges László udvariasan elhárította az ajánlatot. — Én a víz tömegéhez vagyok szokva, a száztöven főnyi nézősereg előtt bizonyára lümpalázás lennék — mondta.

És 1968. március 14-én a Népszabadságban a többi közt ezt olvashattuk: „A MAHART Szekesfehérvár nevű tengerjáró hajója múlt évben bekövetkezett közel-keleti események miatt a Vörös-tengeren rekedt. A hajó személyzete a rendkívüli körülmények között is ura maradt a helyzetnek; tengerészekhez méltó helytállással tették tanúságot... A bátor és példamutató magatartás elismerésül az Elnöki Tanács Süveges Lászlónak, a hajó parancsnokának a Munka Érdemrend ezüst fokozata, Bíró Lászlónak, a hajó gépjármű vezetőjének az érdemrend bronz fokozata kitüntetés adományozta...”

A kapitányt néhány héttel később újabb kitüntetés érte. Kinevezték az egyik óceánjáró hajónk parancsnokává. Azóta több tengeri utat megtett, tengeren van jelenleg is. Néhány napja Rotterdamból kaptam tőle levelet.

Ha ismét találkozom Veled, tudom, megmossa a fejem, amiért a riportorozatomban néhol nemmindennapnak minősítettem a helytállását.

Mert szerény, mint minden olyan ember, aki átlagon felüli cselekedetekre képes.

(Vége.)

— Azelőtt nem hittem volna, hogy ennyit kibír az ember. Most már tudom, még nagyobb nehézségekkel is képes megbirkózni.

Akkoriban Komlós János, a fővárosi Mikroszkóp Színház igazgatója felkérte, hogy a „Mai vendégünk” műsorban tömören mesélje el élményeit. Süveges László udvariasan elhárította az ajánlatot. — Én a víz tömegéhez vagyok szokva, a száztöven főnyi nézősereg előtt bizonyára lümpalázás lennék — mondta.

És 1968. március 14-én a Népszabadságban a többi közt ezt olvashattuk: „A MAHART Szekesfehérvár nevű tengerjáró hajója múlt évben bekövetkezett közel-keleti események miatt a Vörös-tengeren rekedt. A hajó személyzete a rendkívüli körülmények között is ura maradt a helyzetnek; tengerészekhez méltó helytállással tették tanúságot... A bátor és példamutató magatartás elismerésül az Elnöki Tanács Süveges Lászlónak, a hajó parancsnokának a Munka Érdemrend ezüst fokozata, Bíró Lászlónak, a hajó gépjármű vezetőjének az érdemrend bronz fokozata kitüntetés adományozta...”

A kapitányt néhány héttel később újabb kitüntetés érte. Kinevezték az egyik óceánjáró hajónk parancsnokává. Azóta több tengeri utat megtett, tengeren van jelenleg is. Néhány napja Rotterdamból kaptam tőle levelet.

Ha ismét találkozom Veled, tudom, megmossa a fejem, amiért a riportorozatomban néhol nemmindennapnak minősítettem a helytállását.

Mert szerény, mint minden olyan ember, aki átlagon felüli cselekedetekre képes.

(Vége.)

— Azelőtt nem hittem volna, hogy ennyit kibír az ember. Most már tudom, még nagyobb nehézségekkel is képes megbirkózni.

Akkoriban Komlós János, a fővárosi Mikroszkóp Színház igazgatója felkérte, hogy a „Mai vendégünk” műsorban tömören mesélje el élményeit. Süveges László udvariasan elhárította az ajánlatot. — Én a víz tömegéhez vagyok szokva, a száztöven főnyi nézősereg előtt bizonyára lümpalázás lennék — mondta.

És 1968. március 14-én a Népszabadságban a többi közt ezt olvashattuk: „A MAHART Szekesfehérvár nevű tengerjáró hajója múlt évben bekövetkezett közel-keleti események miatt a Vörös-tengeren rekedt. A hajó személyzete a rendkívüli körülmények között is ura maradt a helyzetnek; tengerészekhez méltó helytállással tették tanúságot... A bátor és példamutató magatartás elismerésül az Elnöki Tanács Süveges Lászlónak, a hajó parancsnokának a Munka Érdemrend ezüst fokozata, Bíró Lászlónak, a hajó gépjármű vezetőjének az érdemrend bronz fokozata kitüntetés adományozta...”

A kapitányt néhány héttel később újabb kitüntetés érte. Kinevezték az egyik óceánjáró hajónk parancsnokává. Azóta több tengeri utat megtett, tengeren van jelenleg is. Néhány napja Rotterdamból kaptam tőle levelet.

Ha ismét találkozom Veled, tudom, megmossa a fejem, amiért a riportorozatomban néhol nemmindennapnak minősítettem a helytállását.

Mert szerény, mint minden olyan ember, aki átlagon felüli cselekedetekre képes.

(Vége.)

— Azelőtt nem hittem volna, hogy ennyit kibír az ember. Most már tudom, még nagyobb nehézségekkel is képes megbirkózni.

Akkoriban Komlós János, a fővárosi Mikroszkóp Színház igazgatója felkérte, hogy a „Mai vendégünk” műsorban tömören mesélje el élményeit. Süveges László udvariasan elhárította az ajánlatot. — Én a víz tömegéhez vagyok szokva, a száztöven főnyi nézősereg előtt bizonyára lümpalázás lennék — mondta.

És 1968. március 14-én a Népszabadságban a többi közt ezt olvashattuk: „A MAHART Szekesfehérvár nevű tengerjáró hajója múlt évben bekövetkezett közel-keleti események miatt a Vörös-tengeren rekedt. A hajó személyzete a rendkívüli körülmények között is ura maradt a helyzetnek; tengerészekhez méltó helytállással tették tanúságot... A bátor és példamutató magatartás elismerésül az Elnöki Tanács Süveges Lászlónak, a hajó parancsnokának a Munka Érdemrend ezüst fokozata, Bíró Lászlónak, a hajó gépjármű vezetőjének az érdemrend bronz fokozata kitüntetés adományozta...”

A kapitányt néhány héttel később újabb kitüntetés érte. Kinevezték az egyik óceánjáró hajónk parancsnokává. Azóta több tengeri utat megtett, tengeren van jelenleg is. Néhány napja Rotterdamból kaptam tőle levelet.

Ha ismét találkozom Veled, tudom, megmossa a fejem, amiért a riportorozatomban néhol nemmindennapnak minősítettem a helytállását.

Mert szerény, mint minden olyan ember, aki átlagon felüli cselekedetekre képes.

(Vége.)

— Azelőtt nem hittem volna, hogy ennyit kibír az ember. Most már tudom, még nagyobb nehézségekkel is képes megbirkózni.

Akkoriban Komlós János, a fővárosi Mikroszkóp Színház igazgatója felkérte, hogy a „Mai vendégünk” műsorban tömören mesélje el élményeit. Süveges László udvariasan elhárította az ajánlatot. — Én a víz tömegéhez vagyok szokva, a száztöven főnyi nézősereg előtt bizonyára lümpalázás lennék — mondta.

És 1968. március 14-én a Népszabadságban a többi közt ezt olvashattuk: „A MAHART Szekesfehérvár nevű tengerjáró hajója múlt évben bekövetkezett közel-keleti események miatt a Vörös-tengeren rekedt. A hajó személyzete a rendkívüli körülmények között is ura maradt a helyzetnek; tengerészekhez méltó helytállással tették tanúságot... A bátor és példamutató magatartás elismerésül az Elnöki Tanács Süveges Lászlónak, a hajó parancsnokának a Munka Érdemrend ezüst fokozata, Bíró Lászlónak, a hajó gépjármű vezetőjének az érdemrend bronz fokozata kitüntetés adományozta...”

A kapitányt néhány héttel később újabb kitüntetés érte. Kinevezték az egyik óceánjáró hajónk parancsnokává. Azóta több tengeri utat megtett, tengeren van jelenleg is. Néhány napja Rotterdamból kaptam tőle levelet.

Ha ismét találkozom Veled, tudom, megmossa a fejem, amiért a riportorozatomban néhol nemmindennapnak minősítettem a helytállását.

Mert szerény, mint minden olyan ember, aki átlagon felüli cselekedetekre képes.

(Vége.)

— Azelőtt nem hittem volna, hogy ennyit kibír az ember. Most már tudom, még nagyobb nehézségekkel is képes megbirkózni.

Akkoriban Komlós János, a fővárosi Mikroszkóp Színház igazgatója felkérte, hogy a „Mai vendégünk” műsorban tömören mesélje el élményeit. Süveges László udvariasan elhárította az ajánlatot. — Én a víz tömegéhez vagyok szokva, a száztöven főnyi nézősereg előtt bizonyára lümpalázás lennék — mondta.

És 1968. március 14-én a Népszabadságban a többi közt ezt olvashattuk: „A MAHART Szekesfehérvár nevű tengerjáró hajója múlt évben bekövetkezett közel-keleti események miatt a Vörös-tengeren rekedt. A hajó személyzete a rendkívüli körülmények között is ura maradt a helyzetnek; tengerészekhez méltó helytállással tették tanúságot... A bátor és példamutató magatartás elismerésül az Elnöki Tanács Süveges Lászlónak, a hajó parancsnokának a Munka Érdemrend ezüst fokozata, Bíró Lászlónak, a hajó gépjármű vezetőjének az érdemrend bronz fokozata kitüntetés adományozta...”

A kapitányt néhány héttel később újabb kitüntetés érte. Kinevezték az egyik óceánjáró hajónk parancsnokává. Azóta több tengeri utat megtett, tengeren van jelenleg is. Néhány napja Rotterdamból kaptam tőle levelet.

Ha ismét találkozom Veled, tudom, megmossa a fejem, amiért a riportorozatomban néhol nemmindennapnak minősítettem a helytállását.

Mert szerény, mint minden olyan ember, aki átlagon felüli cselekedetekre képes.

(Vége.)

— Azelőtt nem hittem volna, hogy ennyit kibír az ember. Most már tudom, még nagyobb nehézségekkel is képes megbirkózni.

Akkoriban Komlós János, a fővárosi Mikroszkóp Színház igazgatója felkérte, hogy a „Mai vendégünk” műsorban tömören mesélje el élményeit. Süveges László udvariasan elhárította az ajánlatot. — Én a víz tömegéhez vagyok szokva, a száztöven főnyi nézősereg előtt bizonyára lümpalázás lennék — mondta.

És 1968. március 14-én a Népszabadságban a többi közt ezt olvashattuk: „A MAHART Szekesfehérvár nevű tengerjáró hajója múlt évben bekövetkezett közel-keleti események miatt a Vörös-tengeren rekedt. A hajó személyzete a rendkívüli körülmények között is ura maradt a helyzetnek; tengerészekhez méltó helytállással tették tanúságot... A bátor és példamutató magatartás elismerésül az Elnöki Tanács Süveges Lászlónak, a hajó parancsnokának a Munka Érdemrend ezüst fokozata, Bíró Lászlónak, a hajó gépjármű vezetőjének az érdemrend bronz fokozata kitüntetés adományozta...”

A kapitányt néhány héttel később újabb kitüntetés érte. Kinevezték az egyik óceánjáró hajónk parancsnokává. Azóta több tengeri utat megtett, tengeren van jelenleg is. Néhány napja Rotterdamból kaptam tőle levelet.

Ha ismét találkozom Veled, tudom, megmossa a fejem, amiért a riportorozatomban néhol nemmindennapnak minősítettem a helytállását.

Mert szerény, mint minden olyan ember, aki átlagon felüli cselekedetekre képes.

(Vége.)

— Azelőtt nem hittem volna, hogy ennyit kibír az ember. Most már tudom, még nagyobb nehézségekkel is képes megbirkózni.

Akkoriban Komlós János, a fővárosi Mikroszkóp Színház igazgatója felkérte, hogy a „Mai vendégünk” műsorban tömören mesélje el élményeit. Süveges László udvariasan elhárította az ajánlatot. — Én a víz tömegéhez vagyok szokva, a száztöven főnyi nézősereg előtt bizonyára lümpalázás lennék — mondta.

És 1968. március 14-én a Népszabadságban a többi közt ezt olvashattuk: „A MAHART Szekesfehérvár nevű tengerjáró hajója múlt évben bekövetkezett közel-keleti események miatt a Vörös-tengeren rekedt. A hajó személyzete a rendkívüli körülmények között is ura maradt a helyzetnek; tengerészekhez méltó helytállással tették tanúságot... A bátor és példamutató magatartás elismerésül az Elnöki Tanács Süveges Lászlónak, a hajó parancsnokának a Munka Érdemrend ezüst fokozata, Bíró Lászlónak, a hajó gépjármű vezetőjének az érdemrend bronz fokozata kitüntetés adományozta...”

A kapitányt néhány héttel később újabb kitüntetés érte. Kinevezték az egyik óceánjáró hajónk parancsnokává. Azóta több tengeri utat megtett, tengeren van jelenleg is. Néhány napja Rotterdamból kaptam tőle levelet.

Ha ismét találkozom Veled, tudom, megmossa a fejem, amiért a riportorozatomban néhol nemmindennapnak minősítettem a helytállását.

Mert szerény, mint minden olyan ember, aki átlagon felüli cselekedetekre képes.

(Vége.)

— Azelőtt nem hittem volna, hogy ennyit kibír az ember. Most már tudom, még nagyobb nehézségekkel is képes megbirkózni.

Akkoriban Komlós János, a fővárosi Mikroszkóp Színház igazgatója felkérte, hogy a „Mai vendégünk” műsorban tömören mesélje el élményeit. Süveges László udvariasan elhárította az ajánlatot. — Én a víz tömegéhez vagyok szokva, a száztöven főnyi nézősereg előtt bizonyára lümpalázás lennék — mondta.

És 1968. március 14-én a Népszabadságban a többi közt ezt olvashattuk: „A MAHART Szekesfehérvár nevű tengerjáró hajója múlt évben bekövetkezett közel-keleti események miatt a Vörös-tengeren rekedt. A hajó személyzete a rendkívüli körülmények között is ura maradt a helyzetnek; tengerészekhez méltó helytállással tették tanúságot... A bátor és példamutató magatartás elismerésül az Elnöki Tanács Süveges Lászlónak, a hajó parancsnokának a Munka Érdemrend ezüst fokozata, Bíró Lászlónak, a hajó gépjármű vezetőjének az érdemrend bronz fokozata kitüntetés adományozta...”

A kapitányt néhány héttel később újabb kitüntetés érte. Kinevezték az egyik óceánjáró hajónk parancsnokává. Azóta több tengeri utat megtett, tengeren van jelenleg is. Néhány napja Rotterdamból kaptam tőle levelet.

Ha ismét találkozom Veled, tudom, megmossa a fejem, amiért a riportorozatomban néhol nemmindennapnak minősítettem a helytállását.

Mert szerény, mint minden olyan ember, aki átlagon felüli cselekedetekre képes.

(Vége.)

— Azelőtt nem hittem volna, hogy ennyit kibír az ember. Most már tudom, még nagyobb nehézségekkel is képes megbirkózni.

Akkoriban Komlós János, a fővárosi Mikroszkóp Színház igazgatója felkérte, hogy a „Mai vendégünk” műsorban tömören mesélje el élményeit. Süveges László udvariasan elhárította az ajánlatot. — Én a víz tömegéhez vagyok szokva, a száztöven főnyi nézősereg előtt bizonyára lümpalázás lennék — mondta.

És 1968. március 14-én a Népszabadságban a többi közt ezt olvashattuk: „A MAHART Szekesfehérvár nevű tengerjáró hajója múlt évben bekövetkezett közel-keleti események miatt a Vörös-tengeren rekedt. A hajó személyzete a rendkívüli körülmények között is ura maradt a helyzetnek; tengerészekhez méltó helytállással tették tanúságot... A bátor és példamutató magatartás elismerésül az Elnöki Tanács Süveges Lászlónak, a hajó parancsnokának a Munka Érdemrend ezüst fokozata, Bíró Lászlónak, a hajó gépjármű vezetőjének az érdemrend bronz fokozata kitüntetés adományozta...”

A kapitányt néhány héttel később újabb kitüntetés érte. Kinevezték az egyik óceánjáró hajónk parancsnokává. Azóta több tengeri utat megtett, tengeren van jelenleg is. Néhány napja Rotterdamból kaptam tőle levelet.

Ha ismét találkozom Veled, tudom, megmossa a fejem, amiért a riportorozatomban néhol nemmindennapnak minősítettem a helytállását.

Mert szerény, mint minden olyan ember, aki átlagon felüli cselekedetekre képes.

(Vége.)

— Azelőtt nem hittem volna, hogy ennyit kibír az ember. Most már tudom, még nagyobb nehézségekkel is képes megbirkózni.

Akkoriban Komlós János, a fővárosi Mikroszkóp Színház igazgatója felkérte, hogy a „Mai vendégünk” műsorban tömören mesélje el élményeit. Süveges László udvariasan elhárította az ajánlatot. — Én a víz tömegéhez vagyok szokva, a száztöven főnyi nézősereg előtt bizonyára lümpalázás lennék — mondta.

És 1968. március 14-én a Népszabadságban a többi közt ezt olvashattuk: „A MAHART Szekesfehérvár nevű tengerjáró hajója múlt évben bekövetkezett közel-keleti események miatt a Vörös-tengeren rekedt. A hajó személyzete a rendkívüli körülmények között is ura maradt a helyzetnek; tengerészekhez méltó helytállással tették tanúságot... A bátor és példamutató magatartás elismerésül az Elnöki Tanács Süveges Lászlónak, a hajó parancsnokának a Munka Érdemrend ezüst fok